

úroku, smluvních pokut a nákladů, úrokovou sazbu a období, za něž je tento úrok požadován (nebo návrh, aby byl k jistně z úřední povinnosti připočten zákonný úrok podle právních předpisů členského státu původu), žalobní důvod včetně popisu okolností, kterých se žalobce dovolává jako základu nároku a požadovaného úroku, a pokud upřesní, zda se jedná o úrok zákonný či smluvní, o kapitalizaci úroků či úrokovou sazbu úvěru a zda byl úrok vypočten žalobcem a o kolik procent přesahuje základní sazbu Evropské centrální banky, jak je stanoveno v nařízení o řízení o evropském platebním rozkazu⁽³⁾?

- 4) S ohledem na to, že neexistují prováděcí předpisy, vyplývá z [čl. 5 odst. 1 písm. l) a m), čl. 6 odst. 1 písm. i) a čl. 10 odst. 2 písm. l)] — v nichž je uveden výraz „podmínky pro její úpravu“— směrnice 2008/48/ES⁽⁴⁾ povinnost finančních institucí začlenit zvláštním zřetelným způsobem do oddělené části smlouvy tzv. „předmluvní informace“ (tak, aby byly odlišeny od ostatního textu), které musí jasně uvádět odkazy na sazbu úroků z prodlení, které budou uplatněny v případě nesplácení, a na prvky zohledněné při výpočtu této sazby (finanční náklady, náklady na vymáhání atd.), a připojit rovněž upozornění na důsledky v souvislosti s nákladovými položkami?
- 5) Zahrnuje čl. 6 odst. 2 směrnice 2008/48/EHS povinnost oznámit předčasnou splatnost úvěru či půjčky, pokud vede k uplatnění úroků z prodlení? Lze uplatnit zásadu zákazu bezdůvodného obohacení ve smyslu článku 7 směrnice 2008/48/EHS v případě, že úvěrová instituce požaduje nejen vrácení věci (dluhového kapitálu), ale i uplatnění obzvláště vysokých úroků z prodlení?
- 6) Vzhledem k neexistenci prováděcího předpisu a ve světle čl. 11 odst. 2 směrnice 2005/29/ES⁽⁵⁾, může soud bez návrhu prohlásit za nekalou praxi, která spočívá v začlenění podmínky týkající se úroků z prodlení do textu smlouvy?

⁽¹⁾ Směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách (Úř. věst. L 95, s. 29; Zvl. vyd. 15/02, s. 288).

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/22/ES ze dne 23. dubna 2009 o žalobách na zdržení se jednání v oblasti ochrany zájmů spotřebitelů (Úř. věst. L 110, s. 30).

⁽³⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 ze dne 12. prosince 2006, kterým se zavádí řízení o evropském platebním rozkazu (Úř. věst. L 399, s. 1).

⁽⁴⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. dubna 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS (Úř. věst. L 133, s. 66).

⁽⁵⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (Úř. věst. L 149, s. 22).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Verwaltungsgericht Mainz dne 3. ledna 2011 — Interseroh Scrap and Metal Trading GmbH v. Sonderabfall-Management-Gesellschaft Rheinland-Pfalz mbH (SAM)

(Věc C-1/11)

(2011/C 95/04)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Verwaltungsgericht Mainz

Účastnice původního řízení

Žalobkyně: Interseroh Scrap and Metal Trading GmbH

Žalovaná: Sonderabfall-Management-Gesellschaft Rheinland-Pfalz mbH (SAM)

Předběžné otázky

- 1) Vztahuje se čl. 18 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006 ze dne 14. června 2006 o přepravě odpadů⁽¹⁾ také na osoby, které se na přepravě podílejí?
- 2) Pokud ne: Je čl. 18 odst. 1 uvedeného nařízení omezen primárním právem Společenství na ochranu obchodního tajemství?
- 3) Pokud je odpověď na první otázku kladná: Je na základě čl. 18 odst. 4 uvedeného nařízení z důvodu ochrany obchodního tajemství omezena povinnost osob, které podle čl. 18 odst. 1 zařizují přepravu, sdělovat prostřednictvím dokladu obsaženého v příloze VII také příjemci odpadů původce těchto odpadů nebo osobu, která sbírá odpad?
- 4) Pokud je odpověď na třetí otázku kladná: Závísí míra omezení na vážení zájmů v konkrétním případě (dotčených obchodních zájmů na jedné straně a ochrany životního prostředí na straně druhé)?

⁽¹⁾ Úř. věst. L 190, s. 1;

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Německo) dne 5. ledna 2011 — Spolková republika Německo v. Kaveh Puid

(Věc C-4/11)

(2011/C 95/05)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Hessischer Verwaltungsgerichtshof

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Spolková republika Německo

Žalovaný: Kaveh Puid

Předběžné otázky

1) Je třeba čl. 3 odst. 2 první větu nařízení Dublin II⁽¹⁾, podle níž je členský stát oprávněn posoudit žádost o azyl, která u něj byla podána, i když podle čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení je příslušný jiný členský stát (dále jen „příslušný členský stát“) (tzv. samovstup), vykládat v tom smyslu, že povinnost členského státu k výkonu práva, jež mu toto ustanovení přiznává ve prospěch dotčeného žadatele o azyl, lze dovodit také z důvodů, jež nemají původ v osobě žadatele o azyl ani nevyplývají z jiných zvláštností konkrétního případu, nýbrž které jsou dány vzhledem k situaci, jež v příslušném členském státě ohrožuje základní práva žadatelů o azyl stanovená v Listině základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“)?

2) V případě kladné odpovědi na první otázku:

Jsou dány relevantní důvody pro povinnost samovstupu členského státu vzhledem k situaci existující v příslušném členském státě, pokud jde o záruky v oblasti lidských práv zakotvené v čl. 3 odst. 1, článku 4, článku 18, čl. 19 odst. 2 a článku 47 Listiny již na základě skutečnosti, že příslušný členský stát po dobu, jejíž trvání nelze odhadnout, zásadním způsobem nespňuje jednu nebo více podmínek, jež stanoví směrnice Rady 2003/9/ES ze dne 27. ledna 2003, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl (Úř. věst. L 31, s. 18), a ustanovení směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odmítnutí postavení uprchlíka (Úř. věst. L 326, s. 13)?

3) V případě záporné odpovědi na druhou otázku:

Je dána povinnost členského státu k výkonu práva podle čl. 3 odst. 2 první věty nařízení Dublin II s ohledem na výše uvedené záruky Listiny každopádně tehdy, pokud v příslušném členském státě existuje zvláště závažná situace, kdy jsou zásadním způsobem zpochybněny procesní záruky pro žadatele o azyl nebo kdy je ohrožena existence nebo tělesná integrita převzatého žadatele o azyl?

4) V případě kladné odpovědi na druhou nebo třetí otázku:

Vyplyvá z povinnosti členského státu k výkonu práva podle čl. 3 odst. 2 první věty nařízení Dublin II vymahatelný subjektivní nárok žadatele o azyl vůči členskému státu, aby provedl samovstup?

(¹) Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (Úř. věst. L 50, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 109).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Cour d'appel de Bruxelles (Belgie) dne 7. ledna 2011 — Waypoint Aviation SA v. Belgický stát — SPF Finances

(Věc C-9/11)

(2011/C 95/06)

Jednací jazyk: francouzština

Předkládající soud

Cour d'appel de Bruxelles

Účastníci původního řízení

Odvolatelka: Waypoint Aviation SA

Odpůrce: Belgický stát — SPF Finances

Předběžné otázky

1) Brání článek 49 Smlouvy o ES použití takového vnitrostátního ustanovení práva jako je čl. 29 bod 2 písm. d) zákona ze dne 11. dubna 1983 potud, pokud:

toto ustanovení na jedné straně umožňuje přiznání slevy na dani, fiktivní srážkové daně z movitého majetku, příjemcům příjmů z pohledávek nebo půjček poskytnutých koordináčnímu centru ve smyslu královské vyhlášky č. 187 ze dne 30. prosince 1982 o vytvoření koordináčních center, pokud společnost, která použije vypůjčené prostředky prostřednictvím koordináčního centra k nabytí hmotného majetku, který užívá v Belgii pro výkon své podnikatelské činnosti, převede užívací právo k tomuto majetku na společnost, která je součástí téže skupiny společností a která je rezidentem v Belgii, zatímco na druhou stranu toto ustanovení neumožňuje přiznání slevy na dani, převede-li tatáž společnost užívací právo k těmto hmotnému majetku na společnost, která je rovněž součástí téže skupiny společností, ale která je rezidentem jiného členského státu než Belgie?

2) Je třeba vykládat článek 10 Smlouvy o ES, ve spojení s článkem 49 Smlouvy o ES, tak, že zakazuje výklad takového ustanovení jako je čl. 29 bod 2 písm. d) zákona ze dne 11. dubna 1983, který podmiňuje přiznání slevy na dani, fiktivní srážkové daně z movitého majetku, příjemcům příjmů z pohledávek nebo půjček poskytnutých koordináčnímu centru ve smyslu královské vyhlášky č. 187 ze dne 30. prosince 1982 o vytvoření koordináčních center, tím, že žádné užívací právo ke hmotnému majetku financovanému